

Mairead Maguire, נושאת דרכון אירי מס' PT4062462

(מוחזקת במתקן המסורבים בשדה התעופה בן-גוריון)

ע"י ב"כ עוה"ד חסן ג'בארין ו/או פאטמה אלעג'ו ו/או ארנה כהן ואח' מעדאלה - המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל, ת"ד 8921 חיפה 31090, טל': 04-9501610, טל' נייד: 052-3228901/052-3206653, פקס: 04-9503140

המערערת

- נגד -

1. משרד הפנים

2. משטרת ישראל

באמצעות פרקליטות המדינה, ירושלים

המשיבים

ערעור

מוגש בזה ערעור על פסק דינו של כב' השופט רמי אמיר, מבית המשפט המחוזי במחוז מרכז בעת"מ 39693-09/10 מיום 1.10.2010, הדוחה את עתירת המערערת נגד סירוב המשיב מס' 1 להתיר את כניסתה לישראל. במקביל לערעור זה מוגשת בקשה למתן צו לעיכוב ביצוע פסק הדין עד להכרעה בערעור.

ואלה הנימוקים לערעור:

הרקע לערעור:

1. המערערת, אזרחית אירלנד, בת 66 שנים, הינה זוכת פרס נובל לשלום, ופעילת זכויות אדם ידועה ברחבי העולם. המערערת הגיעה לארץ ביום 28/9/10 בשעה 03:00 לפנות בוקר, כחלק ממשלחת של ה-Nobel Woman's Initiative (יוזמה של נשים לקידום שלום וצדק ברחבי העולם). המשלחת מבקרת בישראל ובגדה המערבית בין 6.10.2010-28.9.1010 והיא מורכבת מנשים זוכות פרס נובל לשלום. מטרת ביקור המשלחת, שהמערערת הינה מהעומדות בראשה, היא להיפגש עם ארגוני נשים הפעילים לקידום שלום וצדק בישראל ובגדה המערבית.

2. לאחר נחיתתה בארץ סירבו עובדי המשיב מס' 1 לתת למערערת אשרת כניסה לישראל והודיעו לה כי היא תורחק מישראל בטיסה החוזרת לצפון אירלנד. המערערת הועברה למתקן מסורבים בשדה התעופה בן-גוריון, שם היא שוהה מאז.

3. סמוך לכך, הגישה המערערת בקשה למתן צו מניעה זמני נגד ההרחקה וכן עתירה מנהלית נגד ההחלטה המסרבת להתיר את כניסתה לישראל לבית המשפט לעניינים מנהליים מרכז (להלן: בית המשפט קמא). הבקשה למתן צו מניעה נדחתה ע"י כב' השופטת אוהד מנימוקים טכניים.

מצ"ב העתקים של הבקשה לצו מניעה, העתירה והחלטת השופטת אוהד מיום 28.9.10,

כנספחים המסומנים ע/1-3.

4. על החלטת כב' השופטת אוהד הגישה המערערת ערר לבית המשפט העליון וכן בקשה למתן צו מניעה ארעי (בר"ם 7009/10) ובית המשפט העליון, ע"י כב' השופטת חיות, נעתר לבקשה למתן צו מניעה ארעי והורה בסמוך לחצות על קיום דיון דחוף בבקשה למחרת בבוקר 29.9.2010 בבית המשפט קמא.

5. בהתאם, התקיימו שני דיונים בפני בית המשפט קמא. הדיון הראשון בעניין צו המניעה התקיים ביום 29.9.2010 בפני כב' השופטת אוהד והדיון השני בעניין העתירה עצמה התקיים ביום 1.10.2010 בפני כב' השופט אמיר, אשר בסיומו ניתן פסק הדין נשוא ערעור זה. בפסק הדין הורה השופט אמיר על דחיית העתירה תוך עיכוב ביצוע הרחקת המערערת למשך יומיים כדי לאפשר הגשת ערעור כנגד פסק הדין וכי צו העיכוב יעמוד בתוקף אם יוגש ערעור במועד וזאת עד למתן החלטה אחרת של בית משפט נכבד זה.

מצ"ב העתקים של פרוטוקול הדיון בפני השופטת אוהד והחלטתה מיום 29.9.2010, תגובת המשיבים שהוגשה בבוקר הדיון בפני השופט אמיר, פרוטוקול הדיון בפני השופט אמיר ופסק הדין מיום 1.10.2010, כנספחים המסומנים ע/4-7.

6. חשוב לציין, כי ביום 5.6.2010 המערערת היתה אחת מהנוסעים על הספינה "רייצ'ל קורי" שהיתה בדרכה מאירלנד לרצועת עזה עם מטען של סיוע הומניטרי. ספינה זו נתפסה על ידי חיל הים כשהיתה במים הבינלאומיים וזאת ללא כל התנגדות שהיא מצד הנוסעים והצוות, ונגררה אל שטח ישראל שם התבקשו כל המשתתפים לעזוב את ישראל. רשויות המדינה הדגישו בתקשורת המקומית והבינלאומית שנוסעי ספינה זו אכן נהגו כפעילים הומניטריים ובשיתוף מלא עם הוראות הצבא ופרסמו בין השאר את תמונתה של המערערת כדוגמא לכך.

טיעוני הצדדים:

7. עמדת המשיבים, כפי שהוצגה בשני הדיונים שהתקיימו בפני בית המשפט קמא, היתה שנגד המערערת, כשאר הנוסעים בספינה "רייצ'ל קורי", הוצא צו הרחקה מישראל. המערערת הסכימה לעזוב את ישראל ולא תקפה את חוקיות צו הגירוש נגדה מאז. מכאן, לטענת המשיבים, המערערת לא מיצתה את ההליכים כנגד צו ההרחקה. יודגש, כי המשיבים לא טענו כי המערערת מהווה סיכון כלשהו לשלום הציבור או לביטחון וכך אף פסק הדין נשוא ערר זה.

8. עמדת המערערת, כפי שנטענה על ידה בעקביות מאז הודע לה על הסירוב להתיר את כניסתה לישראל וכפי שהוצהר על ידה בפני בית המשפט קמא, הינה שכלל לא ידעה שהוצא נגדה צו הרחקה ביוני 2010, שצו זה מעולם לא נמסר לידיה ושלא רק שלא הודע לה על קיומו אלא שנאמר לה שבאם תסכים לעזוב את הארץ ותחתום על ויתור על פניה לבית משפט אזי לא יחול עליה כל צו הרחקה, לא ינקטו נגדה הליכים פליליים ולא תהא מניעה לכניסתה לישראל בעתיד ולכן הסכימה לעזוב את ישראל ביוני 2010 מבלי לפנות לבית משפט. רק בדיון שהתקיים ביום 28.9.10 נודע לה, כי לטענת המשיבים הוצא נגדה צו הרחקה עוד ביוני 2010.

9. כמו כן, המערערת טענה בפני בית המשפט קמא כי היא לא הגיעה לישראל ביוני 2010 מרצונה, אלא היתה בספינה בדרכה לעזה במים הבינלאומיים בעת שהספינה בה נסעה נתפסה על ידי חיל הים ונגררה לישראל. יהא זה אבסורד להכריז על מי שהיה מחוץ לשטח ישראל וכלל לא התכוון להיכנס לישראל כאשר הוא הובא לישראל בעל כורחו על ידי חיל הים הישראלי, ובמיוחד כשהוא מסכים לעזוב מרצונו את ישראל, כעל מי ששוהה בישראל באופן בלתי חוקי ויש להוציא נגדו צו הרחקה לפי חוק הכניסה לישראל. באם אכן הוצא צו הרחקה בנסיבות אלה הרי שהוא צו שתוקפו מפקפק והוא לא עומד בהוראות הדין המהותי והפרוצדורלי ובכל אופן הוא לא יכול להוות בסיס מוצדק להרחקתה של המערערת.

10. בנוסף, בדיון שהתקיים בעתירה בפני השופט אמיר בבית המשפט קמא, טענה המערערת כי בית המשפט קמא מוסמך לדון בטענותיה כנגד צו ההרחקה וזאת לאור הסעד המבוקש בעתירה המנהלית וכן הטיעונים בעל פה שנטענו על ידי באי כוח המערערת לאחר שהובהר כי לטענת המשיבים הסירוב להכניס את המערערת לישראל מתבסס על צו ההרחקה מיוני 2010.

פסק הדין של בית המשפט קמא

11. **עתירתה המנהלית של המערערת נדחתה על ידי בית המשפט קמא מטעם אחד ויחיד: העדר מיצוי הליכים.** השופט אמיר קבע בפסק הדין שאכן הוצא צו הרחקה ביוני 2010 נגד המערערת וכי הוא הובא לידיעת המערערת, ולכן היה על המערערת לתקוף אותו ישירות לפני שתגיע לישראל. עוד נקבע בפסק הדין שהסעד של העתירה הנוכחית, המכוון כנגד ההחלטה להרחיק את המערערת לישראל, אינו הסעד הרלבנטי, שכן החלטה זו הינה סבירה היות והיא מתבססת על צו ההרחקה מיוני 2010 שלא בוטל. יודגש, כי פסק הדין דוחה את טענות המשיבים כאילו המערערת הגישה את עתירתה בחוסר ניקיון כפיים ומתוך עשיית דין עצמי.

טיעוני המערערת נגד פסק הדין של בית המשפט קמא

12. בית המשפט קמא טעה כשסירב לדון בחלק מטענות המערערת וקבע שהיה עליה למצות את ההליכים בהליך אחר. עתירה מינהלית היא ההליך היחיד שבאמצעותו ניתן לתקוף את ההחלטה לסרב את כניסתו של אדם לישראל. הסעד המבוקש בעתירה, כי המשיבים ינמקו מדוע לא יתירו את כניסתה של המערערת לישראל, הוא הסעד הראוי והרלבנטי לעתירה זו. סעד זה מתייחס לתוקף המשפטי של החלטת המשיב מסי' 1, לרבות הטיעונים בדבר קיומו ותוקפו של צו ההרחקה, וזאת בין אם ידעה המערערת על קיומו ובין אם לאו.

13. מכאן נובע, כי טעה בית המשפט קמא כשהתייחס לתקיפת הצו כתקיפה עקיפה, שכן תקיפה עקיפה במשפט המינהלי היא תקיפה שמתבצעת אגב הליך אחר או בפני ערכאה שאינה מוסמכת לדון בעניין. במקרה דנן, אין ערכאה מוסמכת אחרת מלבד הערכאה לה הוגשה העתירה והיא הערכאה הרלבנטית הן לעניין הצו והן לעניין ההחלטה לפיו. כלומר, הדיון בתקיפת תוקף הצו ובעניין סירוב הכניסה אמור להיות במסגרת אותו ההליך ובפני אותה הערכאה. לכן, כשאשר בית המשפט קמא לא קיבל את טיעוניה של המערערת בדבר קבלת הצו לידה, היה עליו לדון לגופו של עניין ובעיקר לקבוע בשאלה: האם אי התרת כניסתה של המערערת הנשענת על צו ההרחקה הינה כדין היום או לא? שאלה מהותית זו, כלל לא נידונה.

14. לא במקרה, על כן, נימוקו העיקרי של פסק הדין, סובל, בכל הכבוד, מכשל לוגי וסתירה פנימית. מצד אחד פסק הדין מציין בפסקה 10 בזו הלשון:

"למען הסר ספק, ברור כי במקרה רגיל שניתן על אדם צו הרחקה והוא עותר כנגדו לבית המשפט, הרי הוא עותר כנגד הצו, ואין הוא צריך לפנות תחילה לרשות בבקשה לבטלו - ההחלטה הנתקפת היא הצו עצמו."

מצד שני ממשיך פסק הדין באותה הפסקה וקובע:

"אך כאשר בענייננו ההחלטה הנתקפת איננה צו ההרחקה עצמו, אלא **החלטת סירוב הכניסה המאוחרת הנסמכת עליו**, והתקיפה שלו היא עקיפה - אין לאפשר זאת [...]". (ההדגשה לא במקור).

15. נימוקים אלה היו יכולים להיות סבירים בשני מקרים: **הראשון**, אם תקיפת הצו היתה אמורה להיות בהליך אחד והסעד המבוקש בהליך אחר. אולם, בית המשפט קמא הכיר בכך שהסעד המבוקש בעתירה קשור באופן אינהרנטי לצו עצמו ואין חולקין כי ההליך הראוי והפורום הראוי הוא בית המשפט קמא. **המקרה השני**, הוא באם היה מדובר בצו שהוא בבחינת הוראה בת פועל תחיקתי, או בגדר חקיקה ראשית המופנית כלפי כולי עלמא, שאז אכן תקיפתם היתה אמורה להיות ישירה ובמישור החוקתי והמינהלי. אך לא כך הדבר בענייננו, שהרי המדובר הוא בצו אישי, המתייחס לאשה מסוימת ואליה בלבד ובעניין אחד והוא כניסתה לישראל לפי חוק הכניסה לישראל. לכן, בנסיבות אלה, הערכאה המוסמכת לדון בתוקפו של צו ההרחקה הינה אותה הערכאה המוסמכת לדון בהחלטה לסרב את כניסת המערער לישראל, המתבססת על אותו הצו, והכל נכלל באותו הסעד המבוקש בעתירה.

16. טעה בית המשפט הנכבד כאשר לא נתן משקל כלשהו לפגיעה בזכויות האדם כאשר דחה את העתירה אך ורק על בסיס טעמים פרוצודרליים, שהרי גם בהנחה שטעמים אלה היו נכונים, הם אינם גוברים על ערכי היסוד העולים מהעתירה. הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר לא נגרם נזק כלשהו למאן דהוא. בכל מקרה, גם אם היה חוסר כלשהו בעתירה, הרי שהושלם בטיעונים בעל פה של באי כוחה של המערער במהלך שני הדיונים שהתקיימו בפני בית המשפט קמא. יודגש, כי המסכת העובדתית הרלבנטית היתה בפני בית המשפט קמא, והעתירה עצמה התייחסה, בין היתר, לנסיבות הגעתה של המערער לישראל ביוני 2010 בספינה "רייצ'ל קורי" ולנסיבות עזיבתה.

17. זאת ועוד, טעה בית המשפט קמא כאשר לא נתן משקל כלשהו לעובדה שהמערער מסכימה לאתגר את הצו מבלי להיכנס אל ישראל אלא להישאר במקום המיועד לכך, מתקן המסורבים בשדה התעופה. אמנם סעיף 13(ג) לחוק הכניסה לישראל מציין ש"מי שניתן עליו צו הרחקה חייב לצאת מישראל ולא לשוב אליה כל עוד לא בוטל הצו", ואולם הוראה זו אינה שוללת את זכותו של אדם שכניסתו לישראל סורבה ומוחזק במתקן המסורבים לפנות לבית המשפט על מנת לתקוף את ההחלטה בעניינו. יתר על כן, פסק הדין נשוא הערעור פוגע, בניגוד לתנאי פסקת ההגבלה, בזכות הגישה לערכאות שהינה חלק מהזכות להליך הוגן והכרה על ידי בהלכה הפסוקה כזכות חוקתית המוגנת על ידי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הלכה פסוקה היא כי זכות הגישה לערכאות בישראל חלה לא רק אזרחי ותושבי ישראל.

בג"ץ 8276/05 **עדאלה נ' שר הביטחון**, (טרם פורסם, 12.12.06).

18. דחיית העתירה מטעמים פרוצדורליים, ביחד עם ההתעלמות המוחלטת מסוגיות הנוגעות לשלטון החוק, האינטרס הציבורי וזכויות האדם הינה מנוגדת להלכה הפסוקה. טיעוני סף כגון שיהוי או מיצוי הליכים חייבים להתאזן ולהישקל מול האינטרס הציבורי ועקרון שלטון החוק.

בג"ץ 4638/07 **חברת אלאקסא בע"מ נגד חברת החשמל**, פסקה 23 לפסק הדין (לא פורסם, 29.10.07).

הליכים דיוניים כפופים אף הם לשיקולי צדק ולעקרונות חוקתיים וכדברי המשנה לנשיא ברק (כתוארו אז):

"המשפט הדיוני חייב להכיר בהן, וליתן להן ביטוי במסגרתו. אכן, ברשימה ארוכה של פסקי-דין הכיר בית המשפט העליון בכפיפותו של המשפט הדיוני לזכויות האדם המקובלות."

בג"ץ 3914/92 **לב נ' בית הדין הרבני בתל-אביב-יפו**, פ"ד מח(2) 491, 502-503 (1994).

יצוין עוד, כי זו היתה ההלכה שנפסקה על ידי בית משפט נכבד אף לפני חקיקת חוקי היסוד וראו לענין זה את דברי השופט ברנזון בפרשת **ששון**:

"הפרוצדורה אינה מיטת סדום שבה מקצצים את רגליו או מתיזים את ראשו של בעל הדין כדי להכניסו לתוכה כנכה או כבר-מינן. הפרוצדורה היא מסגרת רחבה וגמישה למדי, המכוונת לתת לבעל דין את מלוא האפשרות להציג ולפתח את עניינו בצורה מלאה ושלמה".

ע"א 189/66 **ששון נ' קדמה**, פ"ד כ(3) 477, 479 (1966).

19. שיקולי הצדק ומניעת שרירות שלא נשקלו כליל בפסק הדין נשוא ערעור זה מקבלים משנה תוקף לאור העובדה שפסק הדין עצמו דוחה כל טענה של המשיבים המייחסת למערערת חוסר תום לב או חוסר ניקיון כפיים. בנוסף לכך, בנסיבות בהן הובאה המערערת לישראל ביוני 2010, כפי שפורט בפסקה 9 לעיל, ברור שהמערערת לא ביקשה להגיע לישראל ולכן אין היא בבחינה שווה שלא כדין בישראל או מסורבת כניסה, כי היא לא התכוונה להפר את חוק הכניסה לישראל באופן המצדיק הוצאה של צו הרחקה לפי חוק הכניסה לישראל.

20. לא זו אף זו, אמנם למערערת אין זכות חוקתית להיכנס לישראל, אך זכויות האדם מחייבות בהקשר זה כי עניינה ידון ולא תסורב על בסיס שרירותי. יפים לעניין זה דברי הנשיאה ביניש:

"מבקשת אני להעיר כי אותה תפיסה גורפת הבאה לידי ביטוי בטיעוני המדינה, לפיה מכח ריבונותה לא מוטלת על המדינה חובה משום סוג כלפי אדם בשל היותו זר אינה מקובלת עוד. דבר יום ביומו באים בפנינו ענייניהם של זרים אשר זכויותיהם הבסיסיות נפגעות. כך בין אם מבקש הזר להישאר בתחומה של המדינה מטעמים של 'איחוד משפחות', בין אם מטעמי מקלט הומניטרי ובין אם מנסיבות ייחודיות אחרות. בעידן הנוכחי הולכת וגדלה המודעות לזכויות האדם באשר הוא אדם ומדינות רבות כאשר הן דנות בהגבלות על הגירה מתמודדות עם בעיות הכרוכות בזכויותיהם של הבאים בשעריהן. שהייתו בישראל וזכויותיו של הזר נבחנות, איפוא, בהתאם לנסיבות עניינו הקונקרטיים. גישה זו משליכה מטבע הדברים על מערכת האיזונים המחייבת את רשויות השלטון, הנדרשות לאזן בין זכויותיו של הזר לבין אינטרסים ציבוריים נוספים, וביניהם האינטרס הציבורי בשמירת ריבונותה של המדינה לקבוע מי הם אלו אשר יבואו בשעריה."

עע"מ 1038/08 **מדינת ישראל נ' געאביץ** (טרם פורסם, 11.8.09).

21. יתר על כן, הפגיעה הנגרמת ממניעת כניסתה של המערערת לישראל אינה רק במערערת. היא פוגעת גם בזכויות היסוד החוקתיות של פעילות ארגוני הנשים בישראל שביקשו לפגוש אותה. כלומר, אזרחי מדינת ישראל הנהנים מזכויות חוקתיות זכאים להיפגש ולהחליף דעות עם בני אדם שמבקשים להגיע אליהם מרחבי העולם, כמבקרים זמניים, וזאת כחלק מחופש ההתאגדות וחופש הביטוי שלהם כאזרחי מדינת ישראל. על אחת כמה וכמה כאשר אין כל אינטרס ציבורי נוגד, להצדיק את הסירוב להתיר את כניסתם של המבקרים לישראל. מכאן, כי הסירוב במקרה דנן, נוגע למימוש עקרונות דמוקרטיים, להגנה על זכויות יסוד חוקתיות ולקידומו של אינטרס ציבורי לגיטימי, שהרי תכלית הביקור הינה תכלית ציבורית וחברתית: קידום ערכי שלום והידברות, שהם בלב לבו של הויכוח הפוליטי והציבורי בישראל.

22. הפגיעה במערערת ובמשלחת של זכות הנובל נעשתה בלא נימוקים סבירים והיא יוצרת אפקט מצנן נגד מימוש זכויותיהם של חלק מאזרחי המדינה. דבריה של המערערת בפני בית המשפט קמא מחדדים את משקלם של שיקולים אלה, שזכרם נעלם מפסק הדין נשוא הערעור:

"באתי לישראל בתום לב, אני רוצה להיות חלק ממשלחת זוכות פרס נובל לשלום, אנחנו מבקרות קבוצות שונות של נשים בישראל ובגדה המערבית. המטרה שלנו היא להקשיב לדבריהן ולהפגין סולידריות עם אלו שפועלים לשלום [...] הייתי בישראל ובפלסטין 12 פעמים. יש לי חברים טובים בישראל ובפלסטין. זהו המקום השני החביב עליי בעולם אחרי אירלנד."

ראו עמ' 22 בנספח מס' 6 לעיל.

צו ההרחקה

23. טעה בית המשפט קמא כאשר התעלם מתצהירה וטיעוניה של המערערת, לפיהם כלל לא ידעה שהוצא נגדה צו הרחקה ביוני 2010, שצו זה מעולם לא נמסר לידיה ושלא רק שלא הודע לה על קיומו של הצו אלא שנאמר לה שבאם תסכים לעזוב את הארץ ותחתום על ויתור על פניה לבית משפט אזי לא יחול עליה כל צו הרחקה, לא ינקטו נגדה הליכים פליליים ולא תהא מניעה לכניסתה לישראל בעתיד ולכן הסכימה לעזוב את ישראל ביוני 2010 מבלי לפנות לבית משפט. זאת במיוחד לנוכח נסיבות הבאתה לישראל כמפורט בפסקה 9 לעיל.

24. לא זו אף זו, בית המשפט קמא קבע מחד שצו ההרחקה הינו תקף ומכוחו סורבה כניסתה של המערערת לישראל ומאידך סירב לדון בחלק מטענותיה המהותיות של המערערת נגד תוקף צו ההרחקה. בצד סעיף 13(ג) לחוק הכניסה לישראל, המתייחס לצו הרחקה, סעיף 13(ד) לאותו חוק קובע כי: "מי שניתן עליו צו הרחקה יימסר לו הצו בכתב והוא לא יורחק לפני תום שלושה ימים ממסירת הצו לידי אלא אם כן יצא מרצונו קודם לכן". המשיב לא קיים את האמור בסעיף זה בעניינה של המערערת, לא הובאה ראייה כלשהי מטעמו כי תנאי הוראה זו קוימו, ולא נסתרה טענת המערערת בעניין העדר קיומם של תנאים אלה. לכן, **דוקטרינת ההשתק** בנושא זה חלה על המשיב בבחינת שאינו רשאי לטעון לקיומו של צו כאשר הוא לא מקיים הוראות החוק.

25. על המשיב חל **השתק** גם מהטעם של הפסול שבעצם הוצאת צו הרחקה מישראל לפי חוק הכניסה לישראל ביוני 2010 כאשר המערערת לא ביקשה, לא התכוונה ולא הגיעה מרצונה לישראל אלא גררו את הספינה עליה שהתה מהמים הבינלאומיים, כמפורט בפסקה 9 לעיל.

26. בנוסף לכל אלה, בית המשפט קמא קבע, כי הצו הינו בתוקף וזאת כשהוא מתעלם מהעובדה שהצו ניתן באופן גורף כנגד כל משתתפי האונייה, מבלי לקיים את הוראות החוק, מבלי ליתן משקל לנסיבות האישיות השונות של כל אחד מהנוסעים, מבלי לנמק מדוע הוא מוציא את הצו, ומבלי להישען על הנחיות כתובות המנחות אותו בדבר אמות המידה להוצאת צו הרחקה מישראל.

לעניין הגורפות של החלטות מינהליות המופנות לאדם מסוים ראו: בג"ץ 5627/02 **סייף נ' לשכת העיתונות הממשלתית**, פ"ד נח(5) 70 (2004); לעניין העדר אמות מידה לישום סמכות וצווים אישיים ראו: רע"פ 3676/08 **זנו נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 27.7.2009).

אשר על כן, מתבקש בית משפט נכבד זה להיעתר לערעור זה וכן ליתן צו עיכוב ביצוע כמפורט בבקשה המוגשת במקביל לערעור זה.

פאטמה אלעג'ו, עו"ד
ב"כ המבקשת

ארנה כהן, עו"ד
ב"כ המבקשת

חסן ג'בארין, עו"ד
ב"כ המבקשת

חיפה, 2 באוקטובר 2010